

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 9166/2021
01.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Гордане Џакула и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца малолетног АА из ..., чији је законски заступник мајка ББ из ..., а њен пуномоћник Снежана Станковић адвокат из ..., против тужене Општине Књажевац, коју заступа Правобранилаштво Општине Књажевац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 161/21 од 09.04.2021. године, на седници одржаној 01.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 161/21 од 09.04.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 161/21 од 09.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Књажевцу П 313/19 од 30.10.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му исплати износ од 200.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете, од чега по 100.000,00 динара за претрпљене физичке болове и страх, све са законском затезном каматом од подношења тужбе 27.06.2019. године до исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да исплати тужиоцу износ од 81.600,00 динара на име трошкова парничног поступка са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Гж 161/21 од 09.04.2021. године преиначена је пресуда Основног суда у Књажевцу тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете у износу од 200.000,00 динара од чега по 100.000,00 динара за претрпљене физичке болове и за страх, све са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате и обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 28.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке другостепене пресуде обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, указујући на разлоге за примену члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о изјављеној ревизији као о посебној ревизији, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Предмет тужбеног захтева о коме је одлучено правноснажном пресудом јесте накнада нематеријалне штете због повреде коју је тужилац претрпео у базену тужене, услед које је трпео страх и физичке болове. Спорно правно питање везано је за конкретну чињеничну подлогу и решавање спорног односа између странака, а садржина ревизије не указује да је питање од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Образложење побијане пресуде за одлуку о преиначењу првостепене пресуде и одбијање тужбеног захтева не одступа од досадашњег тумачења и примене материјалног права у вези са законским разлозима датим за одбијање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Тужилац уз ревизију није доставио одлуке из којих би се дало закључити да у чињеничној и правној ситуацији сличној оној у конкретном случају постоје различите судске одлуке, односно супротно пресуђење судова о захтеву као што је конкретан, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Осим тога, и садржина изјављене ревизије указује на чињенична и правна питања конкретног спора и на погрешну примену материјалног права и садржином ревизијских навода само уопштено указује на потребу за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе. По оцени Врховног касационог суда, у овом случају нема места одлучивању о изјављеној ревизији ни из других разлога предвиђених чланом 404. став 1. ЗПП - разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно новог тумачења права на којем је заснован означени правни став.

Имајући у виду да нису испуњени разлози прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП, чије би постојање ревизију учинило изузетно дозвољеном, одлучено је као у првом ставу изреке на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије и у смислу одредаба члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 468. став 1. и 479. став 6. ЗПП и оценио да и у смислу тих законских одредаба ревизија тужиоца није дозвољена.

Општим одредбама Закона о парничном поступку које се односе на ванредне правне лекове (Глава XXVIII) из члана 403, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против правноснажне пресуде донете у другом степену, у року од 30 дана од дана достављања пресуде (став 1), да је ревизија увек дозвољена ако је: 1) то посебним законом прописано; 2) другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака; 3) другостепени суд усвојио жалбу, укинуо пресуду и одлучио о захтевима странака (став 2), као и да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако

вредност предмета спора побјеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (став 3).

Истим законом (Део трећи) уређени су посебни поступци, међу којима је и Поступак у споровима мале вредности (Глави XXXIII), тако што је прописано да се, ако одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку о споровима мале вредности сходно примењују остале одредбе овог закона (члан 467); да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (чл. 468. ст. 1); као и да у спору мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена (члан 479. став 6).

Побијаном другостепеном одлуком правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, с обзиром на вредност предмета спора од 200.000,00 динара која не прелази износ од 3000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе 28.06.2019. године.

У таквој ситуацији, дозвољеност ревизије оцењује се не према одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, према којој је ревизија увек дозвољена, ако је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака, већ према одредби члана 479. став 6. ЗПП, којом је изричито искључено право на изјављивање ревизије у споровима мале вредности (јер посебна норма искључује примену опште), због чега је ревизија у конкретном случају недозвољена. Због тога је без утицаја чињеница што је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака, с обзиром да је у споровима мале вредности изричито прописано да ревизија није дозвољена.

С обзиром на изложено, одлучено је као у изреци, на основу члана 413. у вези са чл. 410. став 2. тачка 5. и 479. став 6. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић